

Jolanda Dijkmeijer

Niet zonder jou

Kan een hart kloppen
voor twee liefdes?

Roman

Jolanda Dijkmeijer

Niet zonder jou

Hoofdstuk 1

‘Schiet nou op, joh. Nog even en je komt weer te laat,’ waarschuwt Marith.

‘Ik hoef alleen nog maar deze boeken...’ Rebekka houdt er niet van om weg te gaan terwijl er her en der nog boeken liggen die achteloos uit de kasten gehaald zijn.

‘Trek je jas aan. Ik ruim dat wel op,’ zegt Marith op een toon die duidelijk maakt dat ze het meent.

‘Anita moet gewoon niet zo zeuren. Wat maken een paar minuten nou uit?’ Met tegenzin laat Rebekka de stapel kinderboeken voor wat het is en trekt haar jas aan. Ze grijpt haar turquoise baret van de kapstok en zet die op haar hoofd. Op haar horloge ziet ze dat het inderdaad de hoogste tijd is. Dat wordt weer racen.

Met een gehaast ‘tot morgen’ glipt ze de achterdeur van kinderboekenwinkel de Wolkenwagen uit.

Op het pleintje achter de winkel haalt ze vlug haar fiets van het slot en neemt die mee door de nauwe brandgang tussen de Wolkenwagen en de Notenshop.

Het is dinsdag, marktdag en dat betekent extra drukte in het centrum. Dat merken ze ook altijd in de winkel. Vandaag was het zelfs extra-extra druk, alsof half Groningen opeens kinderboeken, spelletjes en wenskaarten nodig had. Goed voor de omzet, maar ze voelt haar voeten. Er was nauwelijks tijd om tussen de middag een broodje te eten, laat staan dat ze er even tussenuit kon piepen om op de markt groenten en fruit in te slaan. Misschien kan ze vrijdag gaan of anders zaterdag samen met haar dochttertje Anneleen.

Anneleen zal dat niet erg vinden, voor haar is het marktuitje altijd een feestje. Met haar grote, groene poppenogen, haar vrolijke sproeten-snuut en bos koperkleurige krullen ziet ze kans om iedereen, met name

de brooddame, binnen de kortste keren in te palmen. Rebekka is blij dat de brooddame zo verstandig is om te trakteren op koeken in minimaatjes, anders had ze er al lang een stokje voor gestoken. Anneleen en zoetigheid is geen geweldige combinatie.

Rebekka remt af voor een groep toeristen die zonder op het verkeer te letten de Vismarkt oversteekt. Kom op mensen, even doorlopen. Ongeduldig wacht ze tot iedereen voorbij is. Snel gaat ze verder. Ze verzet zich tegen de neiging om op de klok van de Martinitoren te kijken hoe laat het is. Sneller dan dit kan ze echt niet in een stad vol mensen die meer met zichzelf bezig zijn dan met het verkeer om hen heen.

Gelukkig passen haar ouders morgen weer op en hoeft ze dan niet op de tijd te letten. Een kwartiertje langer of korter is voor hen geen probleem, maar bij Anita...

Buiten adem drukt Rebekka tien minuten te laat op de bel. Meteen zwaait de deur open alsof Anita haar al op stond te wachten, wat waarschijnlijk ook het geval was.

‘En weer ben je te laat, Rebekka.’ Diepe zucht.

Verontschuldigend steekt Rebekka haar beide handen in de lucht. ‘Ik weet het. Het was druk...’

Nog een diepe zucht. ‘De andere kinderen zijn een kwartier geleden al opgehaald. De afspraak is halfvijf. Als jij je daar niet aan kunt houden, wordt het tijd dat je een ander oppasadres voor Anneleen zoekt. Ik heb niets tegen je dochter, het is een schat van een kind, maar halfvijf is halfvijf.’

Een ander oppasadres? Rebekka verschiet van kleur. Anita is akelig punctueel als het op tijd aankomt, iets waar ze zich vreselijk aan ergert, maar Anneleen heeft geen problemen met haar. Bovendien vraagt Anita in vergelijking met andere gastouders veel minder per uur. Iets wat haar goed uitkomt.

‘Ik beloof dat het niet weer zal gebeuren.’

Anita kijkt haar aan met een blik die duidelijk maakt dat ze er niets van gelooft, en eerlijk gezegd doet ze dat zelf ook niet.

‘Ik probeer het. Echt waar.’ Nog even en ze begint te smeken. Daar past ze voor. Ze betaalt altijd keurig op tijd, heeft nooit kritiek, is altijd dankbaar en zeurt niet als Anita onverhoopt een keer niet kan.

‘Ik zal Anneleen even roepen. Ze speelt in de zandbak.’

Rebekka slaakt een onhoorbare zucht van verlichting. Crisis afgewend. Vanuit de keuken, Rebekka wordt geacht op de stoep te blijven wachten, ook zo’n vaste regel van Anita, hoort ze Anneleens gebabbel. Nog geen minuut later stormt haar dochtertje door de gang, klemt haar armen om Rebekka’s bovenbenen en drukt zich tegen haar aan. Rebekka geeft haar een kus op haar kruin. ‘Hoi poppie, lekker gespeeld?’

‘Kai schopte mijn kasteel kapot.’

Alweer. Rebekka kijkt Anita aan, maar die geeft geen krimp. Soms weet ze niet wat ze ervan moet geloven maar nu is het zaak om Anneleen zo snel mogelijk achter op haar fiets te zetten en naar huis te gaan.

‘Zeg maar “tot donderdag”,’ zegt ze tegen Anneleen terwijl ze haar aan haar hand meeneemt het tuinpad af. Pas wanneer Anneleen in het stoeltje zit en ze opstapt, roept ze het zelf. Met tegenzin.

Hoort ze Anita nu halfvijf mompelen? Nog even en ze krijgt er nachtmerries van.

Achter haar rug babbelt Anneleen honderduit over school, maar Rebekka heeft haar aandacht nodig bij het verkeer.

‘Telefoon!’ roept Anneleen achter haar rug.

Ze hoort het ook maar wie het ook is, het zal toch echt moeten wachten tot ze thuis zijn.

Zodra ze het centrum door zijn, wordt het rustiger op straat. Achter haar rug houdt Anneleen een hele verhandeling over Kai die nieuwe schoenen heeft, altijd haar zandkastelen kapotmaakt en zijn fruit niet wilde opeten. ‘En mevrouw Blom zegt er niks van.’

Vanaf het begin is Kai het lievelingetje van Anita geweest. Niet dat ze vervelend is naar Anneleen toe, toch houdt Rebekka niet van dit trekje. Voortrekken doe je niet. Over Maaïke, het andere oppaskindje, hoort ze nooit zoveel. Over Kai des te meer.

Via de Eikenlaan fietsen ze, tussen de studenten die van college komen, naar de Vlierbesstraat waar ze sinds zes jaar een jaren zestig portiekflatje bewoont.

Ze is blij als nummer 11 in zicht komt.

Zodra ze thuis is gaat ze haar schoenen uitschoppen, zeker weten. En een voetenbadje...? Alleen de gedachte daaraan kikkert haar al op.

‘Mammie, tante Carolien!’

‘Dat kan niet, want die is...’

Anneleen trekt aan haar jas. ‘Kijk dan!’

Inderdaad drentelt haar vriendin over ‘hun’ trottoir heen en weer. Caroliens gezicht licht op als ze Rebekka aan ziet komen.

‘Moet jij niet jouw lokaal opruimen, lessen voorbereiden voor morgen en misschien ook nog...’ vraagt Rebekka als ze haar fiets het trottoir op duwt naar de voordeur.

‘Ja, ja en nog eens ja. Maar...’ Carolien seint met haar ogen naar Anneleen.

Goed, die heeft dus iets te vertellen wat niet voor kleine oortjes bestemd is.

‘Belde jij mij daarnet?’

‘Yep. Om je waarschuwen dat je er een eter bij hebt.’

‘Als jij kookt,’ bedingt Rebekka. Na een drukke dag heeft ze weinig zin in koken.

‘Geen probleem. En hoe is het met mijn kleine puk?’ Carolien klikt de riempjes los van het fietsstoeltje en tilt Anneleen ervan af.

Anneleen kijkt de vriendin van haar moeder boos aan. ‘Ik ben geen kleine puk, ik ben al vijf. Kai is klein, en hij is al zes!’

Carolien neemt Anneleen mee naar binnen en houdt de zware deur voor Rebekka open zodat die haar fiets in de hal kan zetten, wat niet de bedoeling is maar na twee keer haar fiets kwijtgeraakt te zijn houdt ze zich niet meer aan die regel. Gelukkig storen haar medebewoners zich er niet aan.

Ze nemen de trap naar de eerste verdieping. ‘Hèhè,’ verzucht Rebekka als ze haar jas en baret aan de kapstok hangt en haar schoenen eronder zet. Ze loopt meteen door naar de keuken, Anneleen aan Carolien overlatend. ‘Koffie?’ roept ze naar de gang.

‘Als je melk hebt.’

Rebekka trekt de koelkast open. ‘Een halve liter, is dat genoeg?’

‘Moet lukken.’

Rebekka vult het koffiezetapparaat met water en koffie en vraagt zich ondertussen af wat Carolien te vertellen heeft. Ze zal toch niet weer haar relatie verbroken hebben? Of was daar al een eind aan gekomen?

En hoe heette hij ook alweer? Iets met een dubbele naam. Jan-Kees? Jan-Willem? Ze zal het straks wel horen.

Rebekka giet melk in een pannetje voor Caroliens koffie. Zelf is ze een zwartdrinker, zoals haar vader het altijd noemt.

Carolien komt de keuken in. 'Niet erg dat ik aan kom waaien?'

'Natuurlijk niet. Dat weet je toch? Vertel, wat is er zo belangrijk dat jij voor vijf uur hier bent? Weinig te doen op school?'

Carolien leunt tegen het aanrecht en gooit haar ravenzwarte haren naar achteren. Haar waar Rebekka, sinds ze elkaar leerden kennen tijdens hun eerste jaar catechisatie, jaloers op is. Zelf heeft ze een kleur dat ergens tussen blond, midden blond en lichtbruin in zit. Als ze haar altijd zo complimenteuzen broer Wybren moet geloven, is er zelfs hier en daar al wat grijs te zien.

'Kun je wachten tot na het eten?'

'Ik doe mijn best.' Rebekka roept naar Anneleen dat ze een beker melk voor haar heeft.

Als een wervelwind stuift Anneleen de keuken in. 'Met een koekje,' bedingt ze.

Rebekka haalt de koektrommel tevoorschijn.

'Schenk je even in?' vraagt ze aan Carolien als de koffie doorgelopen is.

Carolien, die hier kind aan huis is, haalt twee bekers uit de kast. Rebekka voorziet die van Carolien van opgeklopte melk. 'Ook een koekje?'

Carolien rolt met haar ogen.

'Sorry.' Rebekka onderdrukt een lach. 'Meid, doe toch niet zo moeilijk over je gewicht.'

'Kun jij makkelijk zeggen met je maatje 36,' pareert Carolien.

Na het eten ruimt Rebekka de boel op terwijl Carolien Anneleen in haar pyjama helpt. Ze zet meteen water op voor een flinke pot gemberthee. In de koelkast heeft ze nog een stuk gemberwortel liggen die nu goed van pas komt. Wat kan die Carolien koken! Zelfs met de restjes groenten van de afgelopen week heeft ze nog iets kunnen maken.

Ze glimlacht als ze Anneleen hoort schateren van de lach. Die zal

Carolien wel een paar extra verhaaltjes afgetroggeld hebben, niet dat Carolien dat erg vindt. Als er een goed met kinderen om kan gaan is zij het wel. Jammer dat ze zelf nog geen gezinnetje heeft.

Zo, alles is aan kant en de thee is gezet. Nu nog het speelgoed in de woonkamer opruimen en dan kan ze eindelijk op haar lichtblauwe bank ploffen. Jaren geleden heeft ze de bank in een kringloop op de kop getikt. Foieilijk volgens menigeen, maar helemaal passend bij Rebekka's romantische aard, net zoals haar biggetjes roze pluchen sloffen, haar lange zwierige rokken en de bloesjes met ruches die helemaal bij haar passen.

'Pff,' blaast Carolien overdreven als ze naast Rebekka op de bank neerploft. 'Je werk, je huishouden, Anneleen. Hoe hou je het vol?'

Ze zal wel moeten. Gelukkig heeft ze haar ouders, en niet te vergeten Carolien en Thirza die vanaf het begin naast haar hebben gestaan zodat ze niet kopje-onder zou gaan. De schok van haar ongeplande zwangerschap was groot, het zette haar hele leven op z'n kop. Ze moest verhuizen naar een buurt die meer geschikt is voor kleine kinderen, haar fulltimebaan bij de universiteitsbibliotheek inruilen voor parttime werk, stoppen met het jeugdwerk in de kerk en last but not least herstellen van een gebroken hart. Maar ze heeft het gered.

Rebekka schenkt de thee in en voorziet de glazen van een beetje honing. 'Het is soms druk en veel, maar ik ben blij met Anneleen. We horen bij elkaar.'

'Ik heb respect voor je, Rebekka. Ik weet niet of ik het zou kunnen.'

'Ik heb respect voor jouw kookkunst,' verandert Rebekka van onderwerp. 'In geen tijden heb ik zo lekker gegeten en dat allemaal met restjes. Hoe doe je dat toch?'

Carolien haalt haar schouders op. 'Mijn kookkunst is zowel een zegen als een kruis. Nog even en ik ben tonnetje rond naar het evenbeeld van mijn oma. Ik kan je wel vertellen dat ik daar niet op zit te wachten. Het mannelijk geslacht al helemáál niet.'

Ah, relatieperikelen. Het zal ook eens niet bij Carolien.

'Oké, voor de draad ermee!' Rebekka trekt haar benen onder zich en kruipt tegen het grote gebloemde kussen dat ze nog niet zo lang geleden heeft gekocht. Ook bij een kringloopwinkel. Ook foieilijk volgens haar lieve broer.

Carolien zucht. ‘Hij was een vrek.’

‘Jan-Willem?’

‘Jan-Pieter. En wat zeg ik? Was een vrek? Hij is een vrek en dat zal ook nooit veranderen. Bij ieder uitje liet hij mij de helft betalen. Hij hield zelfs de kilometers bij zodat ik op de cent af de helft van de benzinekosten kon betalen. De Tikkies die ik van hem gekregen heb, zijn niet te tellen. Ik ben niks te beroerd om mee te betalen, maar dit liep de spuigaten uit. En weet je wat zijn geliefde gespreksonderwerpen waren? De aanbiedingen in de supermarkt en de stijgende prijzen. Gisteren was ik er helemaal klaar mee.’ Nog een diepe zucht. ‘Er werd mij iets akelig duidelijk.’

Met een treurig gezicht kijkt Carolien Rebekka aan, die rustig afwacht wat er nog gaat komen. Caroliens gevoel voor drama is altijd al goed geweest, maar wanneer het om een man draait, is ze werkelijk een supertalent.

Sip staart ze naar de grond. ‘Ik zal eenzaam en alleen door het leven gaan.’

‘Neem een kat en schaf geraniums aan.’

‘Hallo! Wat ben jij voor een vriendin?’ stuift Carolien op. ‘Ik wil geen kat en ik heb een hekel aan geraniums. Ik wil een man. Ik wil trouwen. Ik wil kinderen. Misschien een konijn, maar daar ben ik nog niet over uit. Heb je in de etalage van het Bruidshuis die wolk van een jurk gezien?’ Zwijmelend slaat Carolien haar ogen naar boven alsof de jurk aan het plafond hangt.

‘Als ik jou was, zou ik nog niet gaan passen.’

Carolien roert driftig de honing door haar glas. ‘Ik ben drieëndertig, wie wil er nu zo’n oude taart?’

‘Jij bent géén oude taart. Integendeel. En met jouw zuidelijke schoonheid kun je...’

‘Iedere man krijgen? Ha! Was het maar waar.’

‘Stop met daten.’

‘En dan? Mij erbij neerleggen dat ik vrijgezel ben, én blijf? Dat kan ik niet.’

‘Ik zeg ook niet dat je je erbij neer moet leggen. Wat jij moet doen is bidden. God vragen of Hij de juiste man, diegene die Hij voor je bestemd heeft, op jouw pad wil brengen.’

Carolien schopt haar schoenen uit, trekt haar benen onder zich en draait zich een kwartslag naar Rebekka. 'Ik bid al jaren om een lieve man, maar steeds weer val ik op de verkeerde. Van ons drieën is alleen Thirza getrouwd. Wat doen wij niet goed? Wat mankeert er aan ons? Heb jij enig idee?'

Dat heeft Rebekka zich al minstens duizend keer afgevraagd. Eerst een verbroken relatie en daarna die rampvakantie. Waarom?

'Je moet gewoon geduld hebben.' Een doodoener, maar wat moet ze dan zeggen? Carolien legt haar hoofd tegen de rugleuning van de bank. 'Met een volbloed Portugese oma en een halfbloed Portugese moeder kun je van mij niet verwachten dat ik veel geduld heb.'

Rebekka schiet in de lach. Wat Carolien zegt is een waarheid als een koe. Ze heeft inderdaad weinig of geen geduld. Hoe ze haar werk als juf in groep 8 doet, is haar dan ook een raadsel. Maar vergeleken bij het temperament van haar oma, is Carolien een mak lammetje.

'Misschien moet je eens in het land van je voorgeslacht op zoek gaan naar een man.'

'Heb ik ook al aan gedacht, maar mijn moeder raadt dat af. Volgens haar lopen hier genoeg goede mannen rond, te beginnen in onze gemeente.'

'Wie bedoelt ze?' Rebekka kan zich niet één vrijgezel voor de geest halen die bij Carolien zou passen.

'George.'

Rebekka schiet in de lach. George is een beste kerel, maar zo passief als wat en echt niet opgewassen tegen de temperamentvolle Carolien.

“Word ik wat rustiger,” zei ze er nog bij.’ Carolien trekt een gezicht dat duidelijk maakt hoe ze erover denkt.

'Ik zou hem niet benaderen als ik jou was,' lacht Rebekka.

Ze nemen nog een glas gemberthee. 'Zeg,' begint Carolien terwijl ze in haar thee roert zonder Rebekka aan te kijken.

'Nog meer problemen? Gooi het er maar uit,' moedigt Rebekka haar aan.

'Was het maar zo gemakkelijk.'

'Kom op.'

'Je vindt het namelijk niet leuk.'

Rebekka haalt haar schouders op. Zo erg als Carolien het doet voorkomen, zal het niet zijn.

‘Luuk is terug.’

Dus wel.

‘Thirza heeft hem gesproken.’

Rebekka slaat haar armen om haar opgetrokken knieën en legt haar kin erop. Tweeëntachtig maanden, twee weken en vier dagen. Ze haat zichzelf erom dat ze het bijhoudt. Het is door de jaren heen een automatisme geworden waar ze maar niet vanaf kan komen.

‘Hij vroeg naar jou.’

Rebekka knijpt haar ogen stijf dicht. ‘Wat heeft Thirza gezegd?’ Alsof ze dat wil weten.

‘Dat het goed met je gaat.’

‘Verder?’ Waarom gaat ze hierop door? Luuk is verleden tijd, daar heeft hij zelf voor gezorgd door weg te gaan.

‘Hij heeft een baan bij een of ander bouwbedrijf.’

Rebekka lacht schamper. De geflopte bestsellerauteur die bij een bouwbedrijf werkt? Hoe ironisch. Dát hij geflopt is heeft ze van internet, al had ze zich nog zo voorgenomen om zijn naam nooit in te voeren. Toch deed ze het. En had ze in plaats van leedvermaak medelijden gehad. Verraderlijk hart!

‘Ik wil hem niet zien.’

‘Dat dacht ik al, maar ik ben bang dat je hem niet kunt ontlopen.’

‘Hoezo?’

‘Hij is weer lid van onze gemeente.’

‘Nee!’

Terugkomen en dan...

‘Sorry dat ik hiermee je avond verknal, maar ik vind dat je het wel moet weten, voordat je hem tegen het lijf loopt.’

‘Waarom ónze gemeente, Carolien?’

Keus genoeg in de stad en dan kiest hij de gemeente waar ze zoveel gezamenlijke herinneringen hebben.

‘Ik wil hem niet zien,’ zegt ze nogmaals. De pijn, de ontgoocheling van het in de steek gelaten zijn, de liters tranen die ze vergoten heeft. Ze heeft het achter zich gelaten. Ze heeft Luuk achter zich gelaten. Hoe

durft hij terug te komen! Hoe durft hij in haar buurt te komen! Hoe durft hij!

Carolien pakt Rebekka's glas uit haar trillende hand en zet het op het tafeltje naast de bank. 'Rebekka,' zegt ze met een strenge juffenstem, 'je bent een sterke vrouw die zich niet op haar kop laat zitten door ene Luuk Groeneveld. En anders krijgt hij het met mij aan de stok,' zegt ze er dreigend achteraan.

*Na jaren komt Rebekka
haar ex tegen. Kan hij een vader
zijn voor haar dochter?*

Rebekka's verloofde Luuk beëindigt hun relatie en dat had ze totaal niet zien aankomen. Als afleiding gaat ze met vriendinnen op wintersport. De vakantie loopt echter uit de hand en enkele weken later ontdekt ze dat ze zwanger is. Ondanks het feit dat Rebekka niet weet wie de vader is, vindt ze steun bij haar familie en vrienden. Haar dochter groeit op tot een vrolijke vijfjarige, al heeft Rebekka wel het gevoel dat ze een vaderfiguur mist. Dan staat Luuk plotseling weer voor de deur, maar kan ze hem wel vertrouwen?

Jolanda Dijkmeijer zet met Rebekka een gevoelige jonge vrouw neer, die haar vertrouwen in anderen kwijt is. Stap voor stap leert Rebekka om zich weer open te stellen, geholpen door haar geloof. *Niet zonder jou* is de tweede roman van Dijkmeijer in de Citerreeks.

ISBN 978 90 2055 146 4 NUR 344

9 789020 551464

www.citerreeks.nl

CITER REEKS